

[Henning Rasmussen]

Vi har tidligere diskuteret aftalen af maj 1986 i dag, og vi har også gjort det ved andre lejligheder. Den aftale byggede fra regeringens side og fra kommunal side på nogle ganske bestemte forudsætninger. De forudsætninger mener de kommunale organisationer ikke er overholdt af regeringen, og derfor har de kommunale organisationer også i sidste omgang, det vil sige i forbindelse med beslutningerne i juni måned i år i Folketinget, sagt fra og ikke, som det har skinnet igennem i flere af talerne i dag, alligevel accepteret, at aftalen var god nok, og at man kunne overholde den.

Jeg tror endda, fru Jane Oksen sagde, at kommunerne havde lovet, at man skulle undgå stigende skatter i de kommende år. Hvis jeg har forstået det rigtigt, må jeg sige til fru Jane Oksen, at den opfattelse bestemt ikke er rigtig. Tværtimod gjorde de kommunale organisationers repræsentanter opmærksom på, at det med den udvikling, der var, ville være nødvendigt at foretage en forhøjelse af den gennemsnitlige beskatningsprocent både i de primærkommunale og i de amtskommunale områder. Det gjorde man meget klart opmærksom på ved enhver lejlighed, så man har ikke lovet, at man med de økonomiske udsigter, der var for kommunerne og for amtskommunerne, kunne holde uændret beskatningsprocent.

Men diskussionen i dag også om dette punkt afspejler endnu en gang, at vi simpelt hen taler ud fra forskellige forudsætninger. Regeringspartierne, Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet taler ud fra nogle beregninger, der bygger på nogle forudsætninger, som kommunerne siger ikke er realistiske. De bygger på nogle forudsætninger om, hvilket aktivitetsniveau, hvilket ressourceforbrug kommuner og amtskommuner kan klare sig med, hvis de skal have et rimeligt serviceniveau – nogle forudsætninger, som kommuner og amtskommuner ikke mener holder. Derfor er det at fortsætte en nytteløs diskussion, når man ikke vil anerkende det faktiske udgangspunkt i den kommunale verden, men bliver ved med at holde fast på urealistiske forudsætninger. Så kan vi diskutere meget længe og til ingen nytte, for så taler den ene part om teori, den anden om den faktiske virkelighed uden for vores dør – den virkelighed, der giver sig udslag i, at mere end tre fjerdedele af

kommunalbestyrelserne har måttet sige til regeringen: Jeres ramme er ikke realistisk; den kan vi ikke leve med.

Dernæst et par bemærkninger om, hvad det er, der presser udgifterne i vejret. Vi hørte forleden dag, at man ved en sammentælling af forøgelsen af daginstitutionspladser i samtlige kommuner regner med, at ca. en fjerdedel af de børn, der står på ventelister, kan komme i daginstitution i løbet af året 1988. Det er et af en række eksempler på det udgiftspres, der hviler på kommunerne. Vi har tidligere i dag talt om sygehusvæsen, og enhver i salen ved, at der, når det drejer sig om sygehusvæsenet, er et stigende udgiftspres af en række forskellige grunde, men det virker, som om man vil lukke øjnene for realiteternes verden.

Til sidst vil jeg gerne sige, at dette forslag jo ikke er et forslag om uhæmmet at forøge de kommunale rammer, men alene er et forslag om at fjerne en straffeforanstaltning, der har vist, at det intet fornuftigt formål tjener, og så få fjernet den brod, der altid vil være i samarbejdet imellem kommunerne og staten – den brod, der hedder, at folketingsflertallet mener, det er rigtigt at straffe andre folkevalgte, fordi de mener, at de er nødt til at gennemføre nogle aktiviteter, bl.a. af den grund at Folketinget ved sin lovgivning har givet udtryk for forventninger om, at de skal løse nogle ganske bestemte opgaver. Det er alene det, vi diskuterer. Vi diskuterer et forslag om at fjerne den deponeringsordning, som intet fornuftigt formål tjener, som forgifter atmosfæren, og som fører til stigende konfrontationer. Det er det, vi taler om, og ikke andet.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg er tilbøjelig til at give hr. Henning Rasmussen ret, når hr. Henning Rasmussen siger, at vi taler ud fra forskellige forudsætninger, forskellige verdener, for hr. Henning Rasmussen siger, at den ramme, som regeringen har lagt for kommunerne, ikke er realistisk. Jamen den ramme, vi taler om, er jo den ramme, der er fastlagt i majaftalen 1986, hvorom kommunerne sagde, at det er en god og rigtig ramme, der giver mulighed for at foretage de nødvendige investeringer og udbygninger af bl.a. daginstitutionsområdet, miljøområdet osv. Det er den samme ramme, hvorom amtskommunerne sagde, at den giver mulighed for